

И нѣмамъ мисль да я крамъ,
Но... Македония е наша!

— Какъ ваша? викна гордий синъ
На горделивата Елада,
И ми забъбра дамаскинъ
Зарадъ Колхида, за Троада.

— Въвъ старо време, каза съ жаръ,
Колонии гръцки вредъ цвѣтѣха.
Отъ Понтъ Евксинъ до Гибралтаръ
Морята намъ покорни бѣха.

— Приятелю, и туй го знамъ:
Велика славата е ваша,
И старий свѣтъ се пада вамъ,
Но... Македония е наша!

— Що значи туй? Какъвъ куражъ!
Това на варварство мирише!

Казахъ ти не веднажъ и дваждъ
Че Иродътъ за васъ не пише.

Какво сте вий при нази днесъ?

А Омиръ, Платонъ, а Софокълъ?

А Леонидъ? а Темистокълъ?

А Фидиасъ? а Периклесъ?

— Приятелю, земята ваша

Раждала гении тогасъ,

Туй знамъ го оцъ отъ първий класъ,

Но... Македония е наша!